

Publicerad 2011-06-27 13:23 av sangel

Sittandes på självömkans pottkant en stund. Ser mig i spegeln och begrundar mitt liv. Och om en timme är jag glad igen

Min själ har ett svart hål

Sabla skit

Inget fungerar längre. Tonårsdottern krisar. Tonårssonen stökar.

Mitt liv som hund på mattan med viftande svans tär på både mattan och själen.

Luggsliten och nött inpå bara skinnet.

Visst det ser bra ut utåt. Hög utbildning. Bra jobb med mycket inflytande. Är omtyckt av de jag möter och bland mina vänner. Bor enormt vackert i stort hus. Har bil, självständighet, mod, humor. Saknar inget materiellt. Har alltid mat hemma. Gör vad jag vill med min fritid. Dansar, träffar de jag tycker om. Har en stark tro på något mer än det vi kan se

Och ändå sjunker jag som en gråsten.

För småsaker.

Dotterns röst i telefonen som är kritisk. Syskonen som ständigt pekat finger åt allt jag gör. Polisen utanför mitt i natten som lämnade sonen. Exets skulder som jag betalar.

Mormor sa alltid: Sörj inte det du saknar, gläds åt det du har

Klart jag gläder mig åt det jag har.

Men det gör inte mindre ont att känna sig ständigt misslyckad. Att inte klara av allt själv. Att längta efter någon som stöttar. Att vilja dela livet med någon som finns med. Att inte natt efter natt sätta sig i bilen och rycka ut när ungdomarna hamnar snett. Ensam. Att lösa andras problem. Och längta efter någon som lyssnar när jag behöver en hand att luta mig mot.

Skulle mer än gärna checka ut från allt om tillfälle bjöds. Gör alltid mitt bästa i alla situationer. Till vad nytta.

Men solen lyser på min matta där jag glad och vänlig möter alla i min väg. Ingen vet. Ingen ser. Det svarta hålet i min själ.

© Susanne Angelöf

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren sangel med Poeter.se id #35968 innehar upphovsrätten